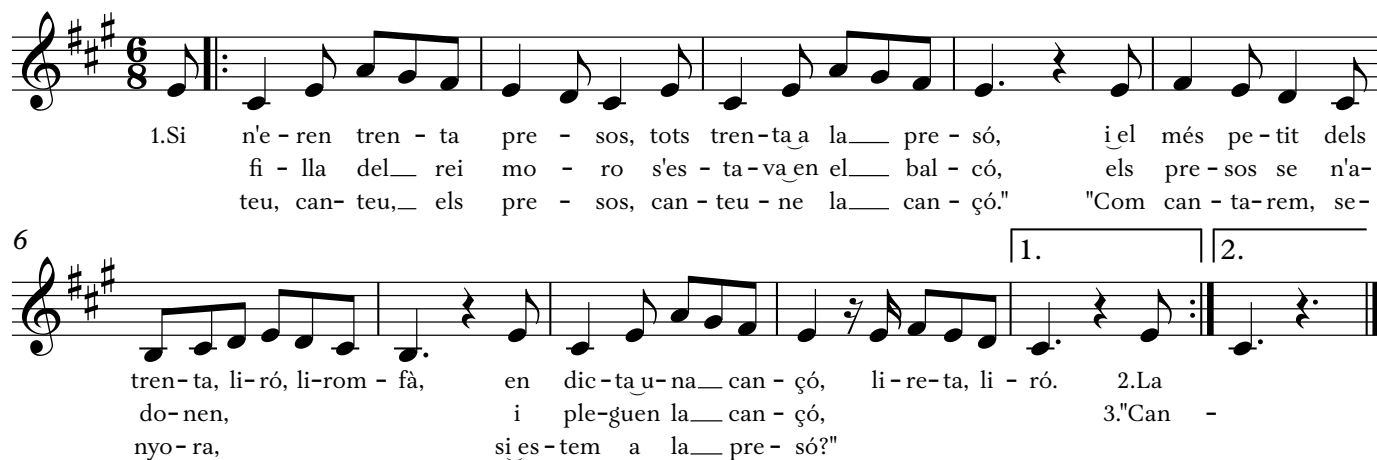

La presó de Lleida

Vicenç Esteban i Darder, "de Can Pere Jan", Tossa de Mar

1. Si n'e-ren tren-ta pre-sos, tots tren-ta a la pre-só, i el més pe-tit dels
fi-lla del rei mo-ro s'es-ta-va en el bal-có, els pre-sos se n'a-
teu, can-teu, els pre-sos, can-teu-ne la can-çó." "Com can-ta-rem, se-

6

tren-ta, li-ró, li-rom-fà, en dic-ta u-na can-çó, li-re-ta, li-ró. 2. La
do-nen, i ple-guen la can-çó, 3. "Can -
nyo-ra, si es-tem a la pre-só?"

-Canteu, canteu, els presos, canteu-ne la cançó,
que jo diré al meu pare si me'n vol fer un do.
-Ai pare, lo meu pare, us vu(i) demanar un do.
-Ai, filla Margarida, quin do vols que jo et do?
-Ai pare, lo meu pare, les claus de la presó.
-Ai, filla Margarida, això no ho faré, no,
que ara ve el sant diumenge, que els hem de penjar a tots.
-Ai, pare, lo meu pare, no pengeu m'aimador.
-Ai, filla Margarida, qui é el teu aimador?
-Ai pare, lo meu pare, el més petit de tots,
que duu la calça curta, i duu el barret rodó.
-Ai, filla Margarida, serà el primer de tots.
-Ai pare, lo meu pare, pengeu-m'hi en a mi i tot.
-Ai, filla Margarida, això no ho faré, no.
-A cada cap de forca poseu-hi un ram de flors;
tota la gent que passi dirà: -Déu els perdó.